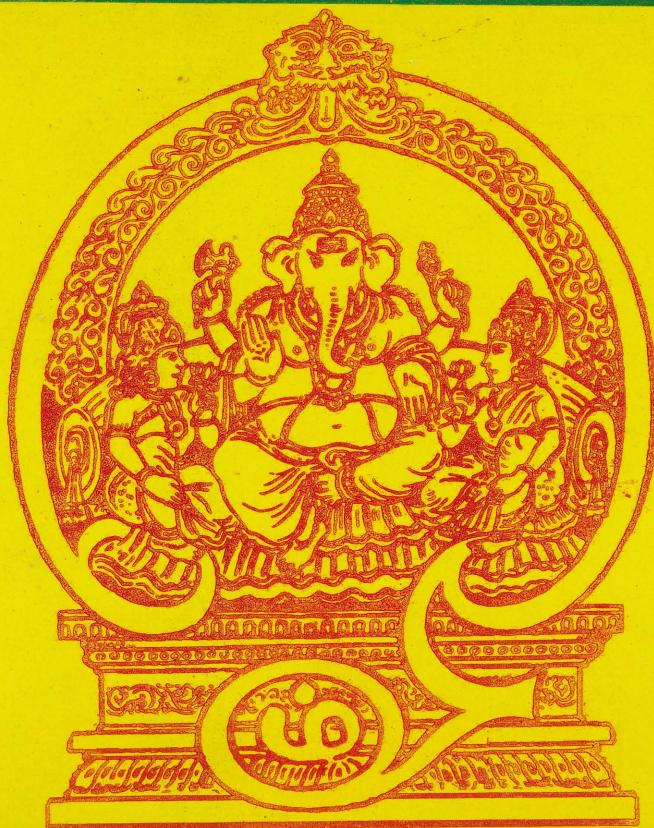

தும்

விநாயகர் பெருங்கதை

தெல்லமுநகர் - காசிவிநாயகர் தேவஸ்தானம்

பாலர் நூலோதய சபையின்

36 ஆவது வெளியீடு

சித்திரபானு ஒகு கார்த்திகை மே 23 ஆம் நாள்

9 - 12 - 2003

நட

வினாக்கள்

ஓம்

வினாயகர் பெருங்கதை

தேவலிமாநகர் - காசிவினாயகர் தேவஸ்தானம்
பாலர் ஞானோதய சபையினி

36வது வெளியீடு

சித்திரபானு வருடம்
கார்த்திகை 23

09. 12. 2003

விலை: 50/-

ஓம்

நூல்களை விடுவதற்காக முகவுரை

நமது பாலர் ஞானோதயசபை காலத்துக்குக் காலம் பல சமய நூல்களை வெளியீடு செய்து வருகின்றது. அத்துடன் மாதந்தோறும் “ஞானோதயம்” என்ற சஞ்சிகையை ஆறு மாத காலமாக வெளியீட்டு வருகின்றது. விநாயகசஷ்டி விநாயகர் ஆலயங்களிலே அநுட்டிக்கப்படுகின்றது. அக்காலங்களிலே “பெருங்கதை” என்று சொல்லப்படும் அகவற்பாக்கள் படிக்கப்படுவது வழக்கம். இப்பெருங்கதை சில ஆண்டுகளுக்கு முன் னர் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. அப்புத்தகங்களில் சில பிரதி களே இன்று உள்ளன.

09 - 12 - 2003ல் விநாயக சஷ்டி ஆரம்பமாகின்றது. அதனை முன்னிட்டுப் பெருங்கதை நூலை வெளியீடு செய்ய முன்வந்துள்ளோம். விநாயக அடியார்கள் அனைவரும் இந்நூலை வாங்கிச் சபையின் பணியை ஊக்குவிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம். இதனை அச்சிட்டு உதவிய சௌந்தரம் அச்சகத்தினருக்கு எமது நன்றியும், நல்லாசியும் என்றும் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஐங்கரன் அடியார்கள் எமது வெளியீடுகளுக்கு முன்பும் ஆதரவு நல்கிவதற்காக, 36 ஆவது வெளியீடான் இதனையும் ஆதரிப்பார்களாக.

சி. கணேசலிங்கக்குருக்கள்
தலைவரும்
பாலர் ஞானோதய சபை
நிர்வாகத்தினரும்.

காசி விநாயகர் தேவஸ்தானத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும்
பஞ்சமுக விநாயகமுர்த்தி

வினாக்கலை முறையை விட்டு விடுதலை விடு
வினாக்கலை முறையை விட்டு விடுதலை விடு

சீத்தி புத்திகளை விநாயகக் கடவுள்
கல்லியாணம் செய்திடல்

கணபதி துணை

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பு மிளாநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பு மவல்பலவும் மேன்மே - லருந்திக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்க ஹர்க்குங்
கணபதியே யிக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனி லேறி
வருமரன்றா னீன்றருளை மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா வனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூடுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கு - முருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரு மானைமுகத் தானைக்
காதலாற் சூப்புவர் தங் கை.

ஒற்றை மரும்பு மோரிண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமுன்றும் - பெற்றதொரு
தன்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனத்தி லெப்பொழுதும்
கொண்டைக்கால் வாராது சூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுங் கலந்தனக்கு நான்தகுவேன் கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமனியே நீயெனக்குச்
சங்கத் துமிழ்முன்றுந் தா.

சப்பாணி

என்னுப் பொரிதே னவலப்ப மிக்கும் பயறு மிளாநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழமும் வாழைப்பழமும் பலாபழமும்
வெள்ளைப் பாலும் மோதகமும் விரும்பிப் படைத்தேன் சந்நிதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியே கொட்டியருள்க சப்பாணி.

சண்டப் பெருச்சா ஸியேறிச் சடைகொண் டுவையத்துலாவி
அண்டத் தமரர் துதிக்க வடியார்க் கருஞும் பிரானே
எண்டிக்கு மன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரோளி வீசக்
குண்டைக் கணபதிதம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே.

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே
பூவி லமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளை நங்காய்
வேதப் பொருஞுக் கிறைவி
முத்தின் குடையுடை யாளே
மூவுல குந்தொழு தேத்துஞ்
செப்புக் கவித்த முலையாய்
செவ்வரி யோடிய கண்ணாய்
தக்கோலந் தின்னும் வாயாய்
சரஸ்வதி யெனுந் திருவே
ஏக்கால முழுங்கைத் தொழுவே
னியலிசை நாடக மென்னும்
முத்தமிழ்க் கல்விக ளெல்லா
முழுது மெனக்கருள் செய்தென்
சித்தந் தன்னில்லீ யிருந்து
திருவருள் செய்திடு வாயே.

ஷதிகாரக்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனற்செறி குடுமித்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் கதைத்தனைச்
செந்தமிழ் வகையால் தெளிவறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரிபறத் திரட்டி
தொன்னெறி வளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

காநாத

மந்தர கிரியில் வடபா லாங்கோர்
இந்துதவழ் சோலை யிராசமா நகரியில்
அந்தன னொருவனு மாயிழை யொருத்தியுஞ்

சந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
 கடவுளா லயமும் கடிமலர்ப் பொய்கையுந்
 தடநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
 புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பர சீன்ற
 மதர்விழி பாகனை வழிபடு நாளின்
 மற்றவர் புரிய மாதவங் கண்டு
 சிற்றிடை யுமையாள் சிவன்டி வணங்கிப்
 பரனே சிவனே பல்லுயிர்க் குமிரே
 அரனே மறையவர்க் கருள்புரிந் தருளென
 அந்தவந் தண்ணுக் கிந்தநற் பிறப்பின்
 மைந்தரில் ஸலயென்று மறுத்தர னுரைப்ப
 எப்பரி சாயினும் எம்பொருட் டொருசதன்
 தப்பிலா மறையோன் தனக்கருள் செய்கென
 எமையா ஞடைய யுமையாண் மொழிய
 இமையா முக்க ணிறைவன் வெகுண்டு
 பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை யென்று
 பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாய் நீபோய்ப் பிறவென மொழிய
 மாதுமை யவஞும் மனந்தளர் ஏற்றுப்
 பொன்று மானிடப் புன்பிறப் பெய்துதல்
 நன்றல் வென்றே நடுக்கமுற் றுரைப்பக்
 கறைமிடற் றண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பிறைநுத லவற்குநீ பிள்ளை யாகச்
 சென்றவன் வளர்ந்து சிலபகற் கழிந்தால்
 மன்றல்செய் தருள்வோம் வருந்தலை யென்று
 விடைகொடுத் தருள விலங்கன்மா மகஞும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வாகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மணவி திருவயி றுதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற வியல்பின் னாகி
 ஜயாண் டடைந்தபி னன்னையு மத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுத றன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கானமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பிறப் பில்லாப் பெரியோர்க் கன்றி
 அறத்தகு வதுவைக் கமையேன் யானென
 மற்றவன் தன்னையுன் மனமக னாகப்
 பெற்றிட வரிதெனப் பெயர்ந்தவர் பேச

அருந்தவ முயற்சியா யனுகுவே னியானெனக்
 கருந்த நெடுங்கட் கவுரியங் குரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத் தருகிற்
 ரூருமலி நிழற்றவச் சாலைய தமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் குழ
 அனிமலர்க் குழலுமை யருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவைத னருந்தவ மறிவோம் யாமென
 இருவரு மறியா விமையவர் பெருமான்
 மானிட மேந்தும் வணணம் தொழிந்து
 மானிட மோக மறையவ னாகிக்
 குடைபோடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மட்டமையி றவம்புரி வாவிக் கரையிற்
 கண்ணலூதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தண்ணறுங் கூந்தற் றையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய லாய்தீ
 என்பெறத் தவமின் கியற்றுவ தென்றலுங்
 தொன்றைவார் சடையனைக் கூடவென் றுரைத்தலும்
 நன்றெனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினி லேறி மான்மழுத் தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்தடது னாடிப்
 பாம்பு மெலும்பும் பல்றலை மாலையுஞ்
 சாம்பரு மணிந்து தலையோ டேந்திப்
 பிச்சைகொண் டுழலும் பித்தன் றன்னை
 நச்சிநீர் செய்தவ நகைதரு நுமக்கெனப்
 பூங்கொடி யருந்தவம் பூசரன் குலைதலும்
 ஆங்கவ னாணமுற் றணிமனை புகுதச்
 சேடியர் வந்து செழுமலர்க் குழலியை
 வாடுத ஸொழிகென மனமிகத் தேற்றிச்
 சிந்துர வானுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
 தந்தைதா யிருவர் தாளினை வணங்கி
 வாவிக் கரையில் வந்தொரு மறையோன்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றின னென்றலுந்
 தோடலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத் தணிமனை கொணர்கென
 மாடக யாழ்முரல் மங்கைய ரேஷி
 நீடிய புச்சாய் நீயேழுந் தருளென
 மைமலக் குழலி வந்தெனை யழைக்கில்
 அம்மனை புகுவனென் றந்தன றுரைத்தலும்
 பொற்றிராடி நீபோய்ப் பொய்கையி னின்ற

நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர்கென
 சிவனை யிகழ்ந்த சிற்றறி வடையோன்
 அவனையான் சென்றிங் கழைத்திடே னென்று
 சிற்றிடை மடத்தையுஞ் சீறின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுக னோக்கி
 நெற்றயிற் கண்ணுடை நிமலனுக் கல்லதென்
 பொறபமர்க் கொங்கை பொருந்துதற் கரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் றனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தில்லையென் றிசைப்ப
 மலையிடை நெந்த மாழுனி தன்னை
 இணையடி தொழுத விளையோர்க் கியல்பெண்ட
 தந்தையுஞ் தாயும் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குவிர்ந்து சீறுத லொழிந்து
 தாயசோன் மறுத்தல் பாவமென் றஞ்சி
 ஆயிழழ தானு மவனெதிர் சென்று
 சுற்றிவந் தவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் றன்னை மனையிற் கொணர் ந்து
 ஆதியம் பகவற் கண்ப னாகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தனென் றெண்ணை
 ஆசன நல்கி யருக்கிய முதலாய்
 பாதழு சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி யழகிய பலாச்சஸளை
 தேன்கது விப்பழஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தனை றன்னை அமுதுசெய் வித்துப்
 சந்தனங் குங்குமம் சாந்திவை கொடுந்துத்
 தற்கோல் த்தோடு சாதிக் காயும்
 கர்ப்படு ரத்தோடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை யடைக்காய் விளங்கிய பொன்ளின்
 ஒள்ளிய தட்டி ஒுகந்துமுன் வைத்துச்
 சிவனெனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமறை முனிதனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேனமர் குழலி திருமுக நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியி ணயனமு நீல கண்டமும்
 மானு மழுவு மலர்க்கரத் திலங்கக்
 கூன்மதி நிலவங் கொழிந்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்

கரந்ததன் னுருவங் காட்டிமு னிப்ப
மரகத மேனி மலைமக டானும்
விரைவொடங் கவனடி வீழ்ந்திறைருஞ் சினனே
அரிய யனிந்திர னமரர் விஞ்சையர்
கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
ஏதமில் முனிவ ரவணரி ராக்கதர்
பூத ரியக்காகிம் புருட ரலகை
சித்தர்தா ரகைகந் தருவர்கள் முதலாய்க
கணிக்கரும் பதினெண் கணத்திலுள் எவரும்
மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந் ததற்பிள்
மன்றலங் குழலிக்கு வதுவைநாட் குறித்துத்
தென்றல்வந் திலங்கு முன்றி லகத்துப்
பொன்றிகழ் பவளப் பொற்கா னாட்டி
மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
ஆணிப்பொற் றகட்டா லழகுற வேய்ந்து
நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
பத்திக டோறும் பலமணி பதித்துத்
தோரண நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
பூரணப் பொற்குடம் பொலிவற வைத்துத்
திக்குத் தோறுந் திருவிளக் கேற்றிப்
பத்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
கனனலுங் கமுகுங் கதலியு நாட்டிப்
பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
நலமிகு கைவலலோர் நஞ்சணி மிடற்றனைக்
குலவிய திருமணிக் கோலம் புணைந்தார்
வருசரர் மகளிர் மலைமக டன்னைத்
திருமணக் கோலஞ் செய்தன ராங்கே
எம்பி ராணையு மின்கொடி தன்னையும்
உம்ப ரெல்லா மொருங்குடன் கூடிக்
கடலென விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையின்
மறைபுகழ்ந் தேத்த மகிழ்ந்துட னிருத்திப்
பறையொலி யோடு பணிவளை யார்ப்ப
வதுவைக் கேற்ற மறைவிதி நெறியே
சதுர்முக னோமச் சடங்குக னியற்றத்
தறுகலற் றொளிபொற் றாவி பூட்டிச்
சிறுமதி நுதவியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
அரிவலஞ் குழ யெரிவலம் வந்து
பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்

போதனி கருங்குழற் பூவைதன் னுடனே
 ஒதநீர் வேலைகு சூழஞ்சயம்பதி புக
 ஏரார் வழியி னெண்டிசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீயென
 வருங்கருங் குழலாண் மற்றுமுண் டோவெனத்
 திருந்திழழ மடந்தை திரும்பினன் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்து விளையாடல்கண்
 டொவிர்மணி பூணா ஞாரவோ னிடனே
 இவ்வகை யாய்வினை யாடுவோ மிங்கென
 அவ்வகை யரனு மலற்குடன் பட்டு
 மதகரி யுரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி யுமைபிடி வடிவ மதாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெற்யுடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க வானினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவே தாகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மலம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல வரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையோ
 டைங்கர தலமு மலர்ப்பத மிரண்டும்
 பவளத் தொளிசேர் பைந்துவர் வாயுந
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப் பிரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோ லகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியி னயனமு முப்புரி நாலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீண் முடியுந
 தங்கிய முறம்போற் றழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத் தண்ணல் வந்தவ தரித்தலும்
 பொங்கர வணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிந்துட னோக்கி
 விண்ணு னோர்களும் விரிந்தநான் முகனும்
 மண்ணு னோர்களும் வந்துனை வணங்க
 ஆங்கவர் தங்கட் கருள்சரந் தருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்தெறி யளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகணி யருந்தி
 ஏரணி யாவின்கீ மினிதிரு வென்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை மிருத்திக்

★ உஞ்சையம்பதி - அவந்திநகர்

காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்தினி திருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானிட ராலும்
 கானவர் கொடிய கடுவிலங் காலுங்
 கருவி களாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலு முயிரழி யாமஸ்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஜமுகச் சியமொத் தடற்படை சூழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத் தவணை
 பொன்னுல கழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்திலத் தவரை யிடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண் டேங்கி
 அடுந்தொழிற் குவிசத் தண்ணலு மமரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிட்டுக் கேட்டு முப்புர மெரித்தோன்
 அஞ்சலீ ரென்றவர்க் கபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத் தண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாழுகத் தவணைநோ டவன்றன்
 சேனகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா வென்று விடைகொடுத் தருளா
 ஆங்கவன் றன்னோ டமர்பல வுடற்றிப்
 பாங்குறு மவன்படை பற்றறக் கொன்றபி ன்
 தேர்மிசை யேறிச சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா சரன்மேல்
 ஒற்றைவெண் மருப்பை யொடித்தவ விரத்திற்
 குற்றிட வெறித்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென வெழுந்து
 வாய்த்த மூடிகமாம் வப்தவன் பொரவே
 வந்தமு டிகத்தை வாகன மாக்கி
 எந்தை விநாயக னேறின னிப்பால்
 எறித்தவெண் மருப்பங் கிமைதொடி யளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் றிருக்கரத் தினிலே
 வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிப்படைத் தருஞும்
 வல்லவை தலைத்தன் மனையென மனந்தே
 ஒகையோ டெழுந்தாங் குயர்ப்படை குழு

வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிக் கயல்கழு கேறுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவணையர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சரமெனுங் காரண நாமம்
 பணபதி புகழ்தரு பதிக்குண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமன மகிழ்
 இங்குவந் தன்புட ஜெய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக் கரசாய்க் கதிர்முடி சூட்டி
 இணங்கிய பெருமைபெற் றிருந்திட வாங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்திவ ஜேவல்செய் திடுநாள்
 அதிகமா யுரைக்கு மாவணித் திங்களின
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகர்க் குரிய விரதமென் றெண்ணி
 மனாதுகள் களித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட டெண்ணிய பெறுநாள்
 ஒப்பரும் விரதத் துறுமொரு சதுர்த்தியில்
 நோற்றுநற் பூசை நுடங்கா தாற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவரைங் கரணை
 மருமலர் தாவும் வானர் முன்னே
 நிருமலன் குமர னிருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவரும் கைதொழு தடியினை போற்ற
 வணைகழற் சந்திரன் மனச்செருக் கதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரமுந்
 தாழ்த்துளைக் கையுந் தழைமுறச் செவியும்
 கண்டன னகைத்தான் கரிமுமுகக் கடவுளுங்
 கொண்டனன் சீற்றங் ☆குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டிங் கிகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவ ரூரைக்குமித் தினத்திற்
 பழியொடு பாவழும் பலபல விதனமும்
 அழிவுமெய் துவரென் றசனிபோற் சபித்தான்
 வின்னைவ ரெல்லா மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுளிற் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டன னந்நாண்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டிநல் விரதமென்
 றிதயத் தெண்ணி யாவரு நோற்றார்

★ குபேரன் - சந்திரன்

இப்புவி மாந்த ரியம்பிய வீரதம்
 வைப்புட னோற்ற வகையினிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடியுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனு மிளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் றிருமுக நோக்கி
 என்னிய வீரத மிடையூ றின்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்புண் டாகவுஞ்
 செருவினி லெதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வ மெவ்வீர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக் குரையெனப்
 பாட்டளி துதையும் பசந்தளாய் மார்பனுங்
 கேட்டருள் வீரெனக் கிளர்த்துத அற்றான்
 அங்குநீ றண்யு மரன் முத லளித்தோன்
 விக்கினந் தீர்க்கும் விநாய மூர்த்தி
 ஒடவைத் திடுப்பொன் னொத்தோளி விளங்குங்
 சோடிகு ரியர்போற் குலவை மேனியன்
 கடகரி முசத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புய முடையோன்
 சர்வர் பரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உருமதிக் குழலிலோ லொருமருப் புடையோன்
 ஒருகையிற் றந்தமு மொருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையின் மோதக மொருகையிற்செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோ னுறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்தி விநாயகன்
 என்றிமை யவரும் யாவரும் துதிப்ப
 நன்றித ருத்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர்க் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வீத்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோ கங்க ஞஞ்சற்றிடும் போதும்
 ஆங்கவன் றன்னை யருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குறா தெல்லாஞ் செயமுண் டாகும்
 காதல் மைந்துடைக் கணபதிக் குரிய
 வீரதமொன் றுள்ளதை விரும்பிநோற் றவர்க்கு
 சந்ததி தழழத்திடுஞ் சம்பத் துண்டாம்
 புந்தியி னினைத்த பொருள் கைகூடும்
 மேலவர் தமையும் வென்றிட லாமெனத்

தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரத நோற்றிடு மியல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்தெமக் குரைத்திட வேண்டுமென் றிரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துரை செய்வான்
 தேருநீ் ராவணித் திங்களின் மதிவளர்
 டூருவ பக்க புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறா தியற்றி
 அத்தின மதனி லைங்கரக் கடவுளைப்
 பத்தியோ டர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்குமங் கவன்றன்
 ஒன்னிய வருட்டிரு வூருவண் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகண்றனர் பெரியோர்
 ஆசிவர் மண்ணா லமைத்தலுந் தகுமால்
 பூசைசெய் திடுமிடம் புனிதம தாக்கி
 வாசமென் மஸரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத் திருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயக னுருவைச்
 சிந்தையி னினைந்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனமுத லர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜிந்தமிர் தத்தா லபிடே கித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
 ஈசர புத்திர னென்னுமந் திரத்தான்
 மாசக விரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருதுமை கதனாப் புகலுமந் திரத்தாற்
 றிருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சறு குடனிரு பத்தொரு விதமாப்
 பத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே
 உமாக்தன் கணாதிப னுயர்களி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசாங் குசகரன்
 ஏக தந்த ஸீர புத்திரன்
 ஆகு வாகன எருட்டரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியழுந் தந்தருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி யென்னுநா மங்களால்
 ஆரம்பத் துடன் அரச்சனை பங்களி

மோதக மப்ப முதற்பணி காரந்
 தீதகன் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழம்
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியோடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைழுப் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பாறயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவுமுன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியவென் றுரைக்குமந் திரத்தால்
 நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குப சாரமும்
 மற்றவன் றிருவுள மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி யிருப்பிறப் பாளர்க்
 குண்ணறு சுவைசே ரோதன நல்கிச்
 நந்தன முத்துத் தானந் தக்கினை
 அந்தணர்க் கீந்திட் டருச்சகன் றனக்குத்
 திருத்தகும் விநாயகத் திருவுரு வத்தைத்
 தரித்துவத் திரத்துடன் றாமோக் கொடுத்து
 ஸநமித் திகமென நவிற்று மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையு முடிப்பர்
 தின்ணிய செருவிற் செய்யிகப் பெறுவர்
 அரணிவன் றன்னனமுன் னர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரமொரு மூன்றும் பொடிபட வெரித்தான்
 உருத்திர னிவெனை யுபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரணை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகவிகை மிவல்றா னர்ச்சனை பண்ணிப்
 பசர்தருங் கணவனைப் பணிவுட னடைந்தாள்
 தண்ணார் மதிமுகத் தாடம யந்தி
 அண்ணா னிவெனை யர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவு நளனைய டைந்தாள்
 ஐங்கரக் கடவுளை யர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கற் நிருதரை வேரறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை யடைந்தான்
 பகிரத னென்னும் பார்த்திவ னிவெனை
 மகிதலந் தண்ணின் மலர்கொ டாச்சித்து
 வரந்தி தண்ண வையகத் தழைந்தான்
 அட்டகே வதைச்சு மர்ச்சித் திவெனை
 அட்டபோ கத்துட னமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்மணி யென்னு மொண்டொடி தண்ணச்
 செருக்கொடு வப்பவிச் சிகபா லன்றான்

கொண்டுபோ மளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபான் மிழற்றா மலர்கொடார்ச் சித்துத்
 தாரியின் றறித்தவள் றன்னைப்புறங் கண்டு
 யாமுசங் கவனை யின்புற பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விளைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னி வெண்ணாலுதற் கரிதால்
 அப்படி நீவிரு மவனையர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் வீரும்பினீ ரப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகன் தெற்றதோ கெடுத்திவை யுரைப்ப
 அங்குமுற் றருமானு மனுசரு மிவனைப்
 பூசனை புரிந்து ★கட் புலனிலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிப ராகிச்
 சிந்தையி னினைந்ததை செகத்தினிற் செயற்கொன்
 டந்தமில் செல்வத் தரசியல் பெற்றார்;
 சங்கிது நிற்க விவ்விர தத்தியல்
 ஒங்கிய காதைமற் றொன்றுரை செய்வாய்
 கஞ்சநான் முகன்றருங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தான் மாயைதன் வயிற்றிற்
 சூரனென் தொருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி யனைத்தையு மழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திரவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணாலு மமரரும் முனிவரும்
 நீயிரங் கெமக்கென நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத் கிரியை யிறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைக ஞரைக்கக்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடிவேல் கரதலத் தேந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமி னீரென
 அமரர் கோனுக் கரன்விடை கொடுத்துச்
 சமர வேவல்விழித் தையலும் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் சுடா தூடலும்
 ஓடிய வானோ ரொருங்குடன் கூடிப்
 பாவகன் றன்னைப் பரிவுட னழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயர மெல்லாம்
 ஊரர வணிந்தோற் குரையென வரைப்பக்

★ கட்டுவனிலான் - திருத்தராட்டினன்

காமணை யெரித்த கடவுளென் றஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக் கேதவன்
 உற்றிடுங் கரதலத் துண்ணையே தரித்தான்
 நெற்றியி னயன்மு நீயே யாதவிற்
 குற்ற மடாது கூறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் நானுந்
 தானுமச் சபையிற் ரஹியா தேகி
 எமையா ஞடைய வுமையா ஞடனே
 அமையா வின்பத் தமர்ந்தினி திருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாலகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கி நானுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 ஆறுமுகப் பிள்ளையை யவன்கையி லீதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாத ராசன் மலர்கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்றுகை யேந்திப்
 போதான் வாயுவும் பொறுக்கவோண் னாமற்
 றரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையுந் தாங்கவோண் னாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ணார் வதனத் தாமரை யாறுங்
 கண்ணா றிரண்டுங் கரமீ ராறுந்
 தூணெனத் திரண்ட தோளீ ராறும்
 மாணயி லாதி வான்படை யுங்கொண்
 டறுமுகக் கடவுளங் கவதரித் திடலும்
 மறுகிய வும்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமின் களைப்பா லளித்திரென் றனுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண் டறுமுகன் நானும்
 ஒங்கிய வளர்ச்சி யுற்றிடு நாளில்
 விமலனு முமையும் விடையுகைத் தாறு
 தலைமக னிருந்த சரவணத் தடைந்து
 முருவலர் குழலுமை முலைப்பா ஓட்ட
 இருவரு மின்பா லெடுத்தெடுத் தணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல்கொண் டளிக்கக் கதிர்முடி சூட்டி
 அயில்வேன் முதற்பல வாயுதங் கொடுத்துத்
 திரையெலாஞ் செல்லுந் தேருமொன் றுதவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ

ஒதுற மவண்ரை யொறுத்திடென் றனுப்ப
 இருளைப் பருகு மிரவியைப் போலத்
 தகுவரென் றவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 ★குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுஞ் குரன்
 மருமழுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற விந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட
 டமரர் கோனுக் கமருல களித்துக்
 குமர வேஞுங் குவலயம் விளங்க
 அமரா வதியி எமர்ந்திலி திருந்தான்
 சமர வேலூடைச் சண்முகன் வடிவுகண்
 டமரர் மாத ரணவரு மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை யிழந்தது கண்டே
 அண்ட ரெல்லா மடைவுடன் கூடி
 மாதொரு பாகனை வந்தடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பனைம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டுநீ யம்பிகா பதியென
 இமையவ ருறைப்ப விறையவன் றானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமேன் முனியக்
 காவல்கொண் டெம்வினை கட்டறுத் தருஞுஞ்
 சேவலங் கொடியோன் றேசம் போகத்
 திருந்திஷை யுமையா ஸருந்துய ரெய்தி
 வருந்திமுன் விற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருந்துத லொழிகுதி
 அங்கையாற் குதெறிந் தாடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமேன் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றர வணிந்த புனிதனைக் காணவங்
 குற்றனன் றிருமா ஹாழ்வினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் குது விருப்புட னாடச்
 சாயக நேருந் தட நெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் றோற்ப
 இன்பவா யிதமுமை யான்வென் றேனென
 எம்பெரு மானும் யான்வென் றேனென
 ஒருவர்க் கொருவ ருத்தரம் பேசி
 இருவருஞ் சாட்சி யிவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மான்முக நோக்கி

★ குருகு - கிரவுஞ்சம்

காமனை யெரித்தோன் கட்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றா ஸென்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றா ஸென்றும்
 ஒன்றிய பொய்க் ★கரி யுடனங் குரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தோடு கவுரியங் குருத்து
 நோக்கிநீ யிருந்தும் நுவன்றிலை யுண்மை
 வாக்கினி லொன்றால் மனத்தினி லொன்றாய்
 மைக்கரி யுரித்தோன் வதன நோக்கிப்
 பொய்க்கரி யுரைத்த புன்மையி னாலே
 கனலென வயிற்றிற் கடும்பசி கனற்ற
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற் றிருக்கும்
 வடதரு நீழிலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகினிறத் துருப்போய்த்
 துளவணி மருகனுந் துணைவிழி யிழந்தே
 ஆண்டரைக் கணத்தி லாயிரம் யோசனை
 நீண்டபைப் பாந்த ஜெட்டுட லெடுத்து
 வளர்மருப் பொன்றுவட வளளல்வீற் றிருக்குங்
 கிளர்சினை யாவின் கீழ்க்கிடந் தன்னால்
 திரிகடக் கரியின் றிருமுகக் கடவுஞும்
 வழிபடு மடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீ யிருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுடன் பெருமையை
 அம்புவி யோருக் கறிவிப் போமென
 உம்ப ருலகத் தோரெழு கன்னியர்
 தம்பது லேணியிற் றாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழு தேத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் னாளில்
 ஆர்த்த கவிங்கத் தணியிழை வாங்கி
 இருபத் தோரிழை இன்புறக் கட்டி
 ஒருபோ துண்டி யுண்டொரு மனமாய்
 வேதத் தாசியும் பூமியி லெழுத்தும்
 ஆதிவி நாயகற் கானவெ முத்தும்
 முன்றெழுத் ததனான் மொழிந்தமந் திரமும்
 தேன்றருங் குழவியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினா றுபசா ரத்தால்
 வரைமகண் மதலையை வழிபா டாற்றி

★ கரி - சாட்சி

இருபது நான் மிப்படி நோற்று
 மற்றைநா வளங்கர மாழுகன் பிறந்த
 தற்றைநாட் சதயமு மாறாம் பக்கமுஞ்
 சேருமத் தினத்திற் ரொவினு லாடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக் கேற்றிக்
 குலவூபொற கலைகள் கொடுவிதா வித்து
 மலர்பல கொடுத்திடு மாலைக ஓாற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சன மாட்டிப்
 பொற்கலை நன்னூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருந்து மல்லிகை கொங்கோடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிகமழ் பாதிரி
 மருவிரி ஞாழன் மகிழிரு வாட்சி
 தாமரை மூல்லை தழையவிழ் கொன்றை
 ழுமலர் நொச்சி ழுத்தமைக் குவளை
 காந்த ஓாத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் லெருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி யறுகு
 முத்தளைக் கூவிள முதலிய சாத்தித்
 தூபதி பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்ப மோதக மவலெள் ஞன்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொழிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பான்று நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திடத் திருமுன
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோவாதி திருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானுநோற் பேணேன
 ஆங்கவன் றனக்கும் வேண்டுவ தவித்துப்
 பாங்கொடில் விரதம் பரிந்து நோற்பித்தார்
 அண்டர்நா யகனா மைங்கர ஞருளால்
 விண்டுவும் பண்டுள வேடம் பெற்றே
 உஞ்சைமா நகர்புகுந் துமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாண் மலர்ப்பதன் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறுடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்

வெஞ்சின மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யானிடுஞ் சாப நீங்கிய தேனென
 மாண்ணுங் கண்ணி மணிக்கத வடைப்ப
 இறைவ னிதற்குக் காரண மேதென
 மறிகடற் றுயிலு மாயவ னுரைப்பான்
 பிறைமருப் பொன்றுடைப் பிள்ளையென் றெனக்குத்
 தந்தருள் புரிந்த தவப்பய னீதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி யடைந்த பொற்றாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் னுரைத்த சக்கிர பாணி
 இக்கதை சொல்ல வக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விருப்புட நோற்றபின்
 மாதுமை யடைந்த வன்றாள் நீக்கி
 நாதனை நனுகிட நம்பலு நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுவெனத்
 தேனேர் மொழியா டெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில
 உன்மக னோன்பி னுறுதி யறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமி ஸரனை யாயிழழ வணங்கிப்
 பொருஞ்கு ரஹவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருந்துநோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல் லேந்திழழ நோற்றபின்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வடி வேலோன் றொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுஞுந் தாமத் தாமனை
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டன்னே
 கண்ணீந் கண்ணிலாக் கட்செவி யாதெனத்
 தன்னைறுங் குழலுமை சாபமிட் டதுவும்
 அக்குநீ றணியு மரண்முத லளித்த
 விக்கின விநாயகன் விரதநோற் றதன்பின்
 சுடர்க்கதை யேத்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி யுருவம் விட்டுநீங் கியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனு நோற்றுக்
 கவரியன் றடைந்த கபாடந் திறந்ததுங்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவ னவின்றிடக் கேட்டே

திருத்தம் கீழேப்பட குடும்பம் மக்கள்
 இந்நிலந் தன்னி விவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாவிழுன் னோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பிணி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலை திலோத்தமை தணைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையி ஒத்தான்
 பரிவோடிவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமத் நறுந்தார் விக்ரமா தித்தன்
 மறிகடற புவிபெற வருந்தி நோற்றிடுநாள்
 மன்றவன் காதன் மடவர லொருத்தி
 இற்றிடு மின்டயா விலக்கண சந்தரி
 மெத்தவன் புடனிவ் விரதநோற் பேணை
 அத்தந் தன்னி வணியிழை செறித்துச்
 சித்த மகிழ்த்து சிலநா னோற்றுபின்
 உற்ற நோன்பி ஒருநி மறந்து
 கட்டிய விழையைக் காரிகை யவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்கது தழைத்தே யலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற வோங்கிப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை யிருந்து
 பூப்பயில் குழல்சேல் பொற்றொடி யொருத்தி
 அவ்விய மில்லா ஸவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை யடகு கொய்வாள் குறுகி
 இழையது கிடப்பக் கண்டவ ளெடுத்துக்
 குழைதவழ் விரிவிழிக் கோதையைக் கட்டி
 அப்பமோ டடைக்கா யவைபல வைத்துச்
 செப்ப முடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுகத் தண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையி விரட்டி பதமவட் கருளக்
 கொண்டுபோ யரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கிரமா தித்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிர மான வுடைமணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின் நோலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கு மன்னவன் றன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இலக்கண சுந்தரி யிம்மனை யிருக்கிற

கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்
 துண்ணேன வெழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறைக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ண லுரைத்திடு மவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை யவைபல முடிவுற
 மாநகர் கேட்டுறும் வகையது கண்டு
 இவைப்பொழு திவளிந் கிருக்கலா காதென
 அயற்கடை யவனு மகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் நன்று மனைப்புகுந் திருப்ப
 மணிய முத்தும் வலியகல் ஸாய்விட
 ஆணியிழை தன்னை யவனு மகற்ற
 உழவர்தம் மனையி லுற்றவ ஸிருப்ப
 வளர்ப்பயி ரழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை யவரு மகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குயக்கல முடைந்து கொள்ளள போக
 அயற்கடை யவனு மகற்றிய பின்னர்
 தூசுதூய் தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகந்
 தூசுக ஸெல்லாம் துணிந்துவே றாகத்
 தூசுரு மவனைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞால மெல்லா நடுங்கவந் துதித்தாய்
 சாலவும் பாவிந் தான்யா ரென்ன
 வெம்மன மிகவு மேவி முனிவுறா
 அம்மனை யவனு மாற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை யவள்புகுந் திருப்ப
 அவ்வை செல்ல அகங்க டோறும்
 வைதன ரெறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் னகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கண்ணிந் யாரென வினாவக்
 காத்தான் டுலகு கருணையோ டாண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமக ஸொருத்தி
 எல்லார்க்கு முத்தா ஸிலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட விருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலமெழு கிடுகெனச்
 சாணி மெடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்

சாணியு முழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மானேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி யெடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 ☆ பண்ணிய வீட்டின் மணிவிளக் கேற்றப்
 புத்தக மெடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்தினின் றாட
 மெத்தவன் ணடுங்கி வீழ்ந்தவன் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே யகமதிற் சென்று
 புத்தக மெடுத்தப் பொருந்த பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரிய மிதுவென
 உத்தமி யவ்வை யுணர்த்துமுன் னறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்துழு வேழிமைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பழு வவலும் மாம்பல பண்டமுஞ்
 செப்பம் தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல் ஆயிமூ கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்கிமூ நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற் றதற்பின்
 சக்கிர வாள சைனியத் தோடு
 விக்கிரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோ மெனவுள மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை யாங்கவ ரணுக
 எய்துந் தாகழு மிளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே யவற்றைத் தீர்க்க வெண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி யென்பவ டன்னை
 அப்பழு நீரு மரசற் கருளொனச்
 செப்பிய வன்னை மொழிப் படியே
 உண்ணீர்க் கரகழு மொருபணி காரழும்
 பண்ணேர் மொழியார் பார்த்திபற் குதவ
 ஒப்பறு படையு முயர்ப்படை வேந்தனும்

★ மண்ணிய - சுத்திசெய்த

அப்பசி தீர அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை யவைகளு முண்டுந்
 தான்து தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வினவ
 மல்வலங் குழலாள் மெளனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென் றரசர்க் குரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காணிது
 குணமுடை யிவஞ்சு குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி யென்றவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்கணேர் வெள்ளிச் சிவிகையி னேற்றிக்
 கொண்டேர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்டொடி யாரி ஒயர்ப்பத முதவினன்
 சிந்தர நூதலார் சென்றடி பணியச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

நாற்பயானி

~~~~~

போன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோ டெப்பொருளும்
 மன்னு நவமணியும் வந்தனுகும் - உன்னி
 ஒருக்கொம்பின யானைமுக வுத்தமனார் நோன்பின்
 ரிருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பனைக்கை முக்கட் புகர்முகத்துப் பொன்மவுவிக
 கற்பகத்தி னோபின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
 கற்றவரு நோற்றவருங் காதவித்துக் கேட்டவரும்
 பெற்றிடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை யெருதேறும் விரிசடையோன் பெற்றெடுத்த
 பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை உள்ளபடி
 நோற்றார் மிகவாழ்வர் நோலா தருகிறந்து
 கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

குலிலார் நோக்கிற் சுதரை மிகப்பெறுவார்
 சாலமிகும் வெங்கலியார் தானோற்கில் மேலைப்
 பிறப்பெல்லா நல்ல பெருஞ்செல்வ மெய்திச்
 சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

பிள்ளையார் கதை முற்றுப் பெற்றது.
 திருச்சிற்றம்பலம்.

